

ÉDEN-
TRILOGIA 3.

Az örökkévalóság
DALA

fine selection

JULIE KAGAWA
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

JULIE KAGAWA
a Könyvmolyképző Kiadó
gondozásában megjelent könyvei:

A RÓKA ÁRNYA SOROZAT
Shadow of the Fox – A róka árnya

- A VASTÜNDÉREK SOROZAT
1. The Iron King – A vaskirály
 2. The Iron Daughter – Vashercegnő
 3. The Iron Queen – Vaskirálynő
 4. The Iron Knight – Vaslovag

- AZ ÉDEN-TRILÓGIA
1. A halhatatlanság szabályai
 2. A halhatatlanság ellenszere

JULIE KAGAWA

Az örökkévalóság

D A L A

EDEN-
TRILÓGIA 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Nicknek. Az ötleteid felbecsülhetetlenek.
És az olvasóimnak. A műzsámat a könnyeitek éltetik.*

„Nem várom el, hogy megértsd, kismadaram.
Azt akarom, hogy énekelj! Énekelj nekem és
Kaninnak, és legyen dicsőséges az a dal!”

Sarren

I. RÉSZ

DÉMON

1. FEJEZET

A TELEPÜLÉS KAPUJA NYIKORGOTT A SZÉLZEN, hátralendült a zsanérszékén. Finoman a falnak koppant, az ütemes kopogás visszhangzott a faljós csendben. Hideg szél süvített keresztül a nyíláson, a vér szaga súlyosan ülte meg a levegőt.

– Itt járt – mormolta a mellettem álló Kanin.

A vámpírúr sötét szobornak tűnt a hulló hóval a háttérben, mozdulatlanul és nyugodtan állt, de a tekintete komor volt. Én egykedvűen figyeltem a kerítést, a szél a kabátomat és fekete, egyenes hajamat cibálta.

– Van értelme bemenni?

– Sarren tudja, hogy követjük – jött a halk válasz. – Azt akarta, hogy lássuk ezt. Azt akarja a tudunkra adni, hogy tudja. Valószínűleg vár ránk valami, miután belépünk a kapun.

Sakál körülöttünk járkált, a léptei ropogtak a hóban, fekete, hosszú kabátja fodrozódott mögötte. Sárga szeme veszélyesen villogott, ahogy felnézett a kapura.

– Hát... – szólalt meg vigyorogva, amitől kilátszott mindkét szemfoga hegye –, akkor ne várossuk tovább ezt a pszichopatát, ha már vette a fáradságot, hogy ezt az egészet megtervezze, nemde?

Magabiztos léptekkel megindult előre a tönkretett kapun keresztül a mögötte húzódó apró település felé. Pillanatnyi habozás után követtük Kaninnal.

A falon túl erősödött a vérszag, bár semmi sem mozdult a házak között kigyózó keskeny ösvényen. A fából és bádogból eszkábált viskók némán és sötéten álltak, mi pedig mélyebbre merészkedtünk, elhaladtunk a hóval borított verandák és üres székek mellett. Minden érintetlennek és háborítatlannak tűnt. Nem láttunk testeket. Nem láttunk megcsönkített hullákat az ágyukban, nem láttunk vérfoltot azoknak a házaknak a falain, ahová benéztünk. Még halott állatokat sem láttunk a fő csapás mentén elterülő apró, letaposott legelőn. Csak havat és ürességet.

És mégis, a vér szaga beitta magát erre a helyre, súlyosan megülte a levegőt, amitől megkordult a gyomrom, és életre kelt az éhség. A fogamat csikorgatva elfojtottam, nehogy vicsorogjak tehetetlenségemben. Túl sok idő telt el. Táplálékra volt szükségem. A vér szaga az örületbe kergetett, és dühített a tény, hogy nem látunk itt embereket. Vajon hol lehetnek? Az nem létezik, hogy egy halandókkal teli település fogja magát és nyomtalanul eltűnik!

Ahogy követtük a legelő körüli ösvényt, fel a magaslaton álló hatalmas pajtáig, megtaláltuk a település lakóit.

Egy hatalmas, csupasz fa állt a pajta mellett, kicsavarodott ágai az eget karistolták, és ide-oda lengedeztek a tucatnyi, a végtagjaikra tekeret kötél miatt fejjel lefelé lógó holttest súlya alatt. Férfiak, nők, sőt néhány gyerek is ringott a szélben, lelógó karjuk merev és fehér volt. A torkukat elvágták, a fa alját fekete folt csúfította – a vér kiömlött, és kárba vezett a havon. Ettől függetlenül a szag majdnem ledöntött a lábamról, és ökölbe szorítottam a kezem, miközben az éhség dühödten mardosott belülről.

– Ugye, milyen ünnepi? – motyogta Sakál, miközben karba tett kézzel végignézett a fán. Olyan feszült volt a hangja, mintha egy hajszál választaná el attól, hogy elveszítse a fejét. – Azt hiszem, ez az oka annak, hogy miért nem találtunk egyetlen vérsákot sem Új-Covingtontól egészen idáig. – Felmordult, megrázta a fejét, és felhúzta a felső ajkát, kivillantva a szemfogait. – Ez a fickó kezd egyre jobban az idegeimre menni.

Elnyomtam az éhségemet, és a mardosó fájdalom ellenére igyekeztem összpontosítani.

– Ugyan már, James, ne mondd nekem, hogy sajnálsz ezeket a két lábon járó húsdarabokat! – gúnyolódtam, mert időnként Sakál zrikálása volt az egyetlen, ami elterelte a gondolataimat minden másról.

Az égre emelte a tekintetét.

– Nem, hugi. Az idegesít, hogy nem volt bennük annyi tisztesség, hogy életben maradjanak, én pedig kiszívhattam a vérüket – fakadt ki a szemfogait kivillantva. Ritkán mutatta ki az érzelmeit. Éhesen meredt a holttestekre. – Az a rohadt Sarren! – mondta. – Ha nem akarnám annyira holtan látni a pszichopatát, azt mondanám, hogy a francba vele. Ha ez így folytatódik, le kell térnünk az útról, hogy találjunk egy húsdarabot, akinek még nem vágták fel a torkát. Valószínűleg ezt akarja elérni a szarházi. – Felsőhajtott, és ingerülten rám nézett. – Ami sokkal egyszerűbb lenne, ha miattad nem szart volna be a dzsip.

– Utoljára mondom – mordultam rá –, hogy én csak megmutattam, hogy melyik a járható utca. Nem én hagytam ott a szögeket az úton, hogy rájuk hajs.

– Allison!

Kanin halk hangja vetett véget a vitának, és mindketten odafordultunk. Átváltoztatónk a pajta egyik sarkánál állt, és komor arccal

intett, hogy lépünk közelebb. Vettem egy utolsó pillantást a fára és a hátborzongató tartozékaira, majd odamentem Kaninhoz, miközben az éhség ismét élesen belém mart. A pajtában még erősebben érződött a vérszag, mint a fánál. Feltehetően azért, mert a fából készült épület egyik falát teljes egészében megszáradt és megfeketedett, függőleges csíkokban felfestett vér borította.

– Haladjunk tovább! – mondta Kanin nyugodt hangon, amikor Sakállal csatlakoztunk hozzá, bár tudtam, hogy éppolyan éhes, mint mi. Talán még jobban, hiszen még mindig nem épült fel teljesen az Új-Covingtonban elszenvedett halálközeli élményből. – Itt nincsenek túlélők – folytatta, és komor pillantást vetett hátra a falra. – Mi pedig kifutunk az időből. Sarren vár ránk.

– Erre meg hogy jöttél rá, vénember? – kérdezte Sakál, és követett a pajta oldalához. – Igen, ez a pszichopata keze munkája, de lehet, hogy csak a saját szórakoztatására csinálta. Biztos vagy abban, hogy tudja, hogy jövünk?

Kanin válasz helyett a mellettünk lévő, vérrel csikozott fal felé intett. Sakállal együtt odanézünk, de én nem láttam semmi szokatlant – a vérrel borított falon kívül.

Sakál azonban halk, sótlan nevetést hallatott.

– Ó, te szarházi! – Mosolyogva megrázta a fejét, és felnézett a pajtára. – Ez bájos. Majd meglátjuk, akkor is ilyen vicces lesz-e, amikor halálra verlek a két kezemmel.

– Mi az? – tudakoltam, mert egyértelmű volt, hogy valami elkerülte a figyelmemet. Ismét a pajtára meredtem, azon töprengve, mit láthat a két vámpír, amit én nem. – Mi annyira vicces? Én nem látok semmit.

Sakál felsóhajtott, mögém lépett, megragadott a gallérom hátuljánál fogva, és elhúzott a faltól.

– Hé! – vicsorogtam rá ellenkezve. – Engedj el! Mi a fenét csinálsz?

Ügyet sem vetett rám, csak ment tovább hátrafelé, magával vonszolva. Jó pár lépésre jártunk a faltól, amikor végre megállt, én pedig kirántottam magam a szorításából.

– Neked meg mi bajod van? – förmedtem rá, kivillantva a szemfogaimat.

Sakál némán a pajtára mutatott.

Ismét a falra néztem és megdermedtem. Innen távolabbról megláttam, miről beszélt Kanin és Sakál.

Sarren, gondoltam, ahogy elöntött a rideg, ismerős gyűlölet. Te beteg állat! Ezzel nem állítasz meg, és nem mented meg magadat. Amikor megtalálalak, azt is megbánod, hogy valaha hallottad a nevemet.

A pajta oldalára, nagyjából három méter magasra, egy kérdést festettek véres betűkkel. Ez minden kétséget kizáróan bizonyította, hogy Sarren tudja, hogy jövünk. És azt is, hogy valószínűleg egyenesen egy csapdába sétálunk bele.

ÉHESEK VAGY TOK MÁR?

KÉT HETE HAGYTUK EL ÚJ-COVINGTONT.

Két hét utazás, gyaloglás a végtelen, hóval borított utakon. Két hete a hidegben, a vadonban és a kihalt, néma városokban. Kúszónövényekbe burkolt üres házak, elhagyatott utcák, régi, rozsdásodó autóroncok az árkokban. Semmi sem mozdult, a vadvilág kis és nagy tagjainak a neszeit leszámítva, amik átvették az uralmat az utcák felett, ahol egykor az emberek uralkodtak. A dzsip, ahogyan arra Sakál oly kifinomultan rámutatott, beszart, így gyalog kellett barangolnunk az üres utakon, követve egy őrültet, aki tudta, hogy jövünk. Aki mindig egy lépéssel előttünk járt.

Kanin azt mondta, hogy fogytán az időnk. Úgy véltem, hogy bizonyos szempontból igaza van. Ami Sarrennél volt, amit magával cipelt,

az a véget hozhatja el sok ember számára. Talán az egész világ számára. Sarren megkaparintotta a világot hat évtizeddel korábban elpusztító Vörös Tüdő vírus egy mutálódott verzióját, amelynek volt egy kellemtelen mellékhatása: a vámpírok számára is halállal végződött a megfertőződés. Mi hárman – én, Sakál és Kanin – is védtelenek voltunk Sarren vírusával szemben, amikor Új-Covingtonban tartózkodtunk, és szemtanúi voltunk a járvány igazi borzalmának. Az emberek elmebeteg szerencsétlenekké váltak, sikoltoztak, nevettek, és addig karmolták az arcukat, amíg a bőrük le nem vált, és megtámadtak bármit, ami az útjukba került. A vámpírok esetében még szörnyűbb hatásokkal kellett számolni: a vírus a holt húsukat falta fel, belülről rohasztotta el őket. A Sarrennel való összecsapásnál kiderült számunkra, hogy az örült vámpír Új-Covingtont használta kísérleti helyként, és a valódi szándékai sokkal baljósabbak.

Szándékában állt végezni mindenkivel. Minden emberrel és vámpírral. Tiszta lappal kezdeni, mondta nekem, hagyni, hogy a világ végre meggyógyítsa magát. Ha ismét szabadjára engedi a vírust, az megállíthatatlan lesz.

Aprócska hiba csúszott azonban a tervébe.

Van ellenszerünk. Vagy legalábbis volt. Édenben rejlett az aprócska remény a világ többsége számára. Ezt akarta Sarren – az ellenszert. Vagy azért, hogy elpusztítsa, vagy hogy ellenünk fordítsa. Azt hitte, hogy követni fogjuk őt Édenig, hogy megállítsuk, és megakadályozzuk, hogy elpusztítsa az ellenszert vagy kiengedje a vírust. Azt hitte, hogy megpróbáljuk megmenteni a világot.

Nem tudta, hogy magasról teszek Édenre. Nem érdekelt sem a vírus, sem az ellenszer, sem a világ többi része. Nekem egyre ment, hogy az emberek megtalálják-e a veszettség ellenszerét, vagy meg tudják-e állítani Sarren új járványát. Nekem semmit sem jelentettek az

emberek. Többé már nem. Táplálékot jelentettek számomra, a vámpírnak. Nem tettem többé úgy, mintha nem szörnyeteg lennék.

De attól még meg fogom ölni Sarrent.

Meg fog halni azért, amit tett, amit elpusztított. Darabokra tépem, és gondoskodom arról, hogy szenvedjen. Négyen voltunk jelen azon az éjszakán Új-Covingtonban, amikor legutóbb néztünk farkasszemmet az örült vámpírral. Amikor levágtam a karját, ő pedig elmenekült az éjszaka leple alatt, hogy aztán később visszatérjen, és véghez vigye addigi legrémesebb tettét. Négyen: én, Sakál, Kanin... és még valaki. De képtelen voltam rá gondolni. Meghalt. Én pedig még mindig egy szörnyeteg voltam.

– Hé!

Sakál hirtelen lelassított, és visszajött hozzám. Jó pár lépéssel lemaradtam Kanin sötét, határozott alakja mögött, aki követte a fagyott földeken nyújtózó utat. Már rég magunk mögött hagytuk a települést és annak lemészárolt lakóit, a vér szagát pedig végre elfújta a szél. Ez persze nem szüntette meg az éhséget: továbbra is éreztem az állandó, lüktető sajkást. Félő volt, hogy a sóvárgás kíméletlen és elvetemült pokollá fokozódik a legkisebb provokációra is. Még Sakál is dühöt váltott ki belőle – bosszantotta, hogy nem fordulhatok meg, és nem mélyeszthetem a torkába a szemfogaimat, mivel nem ember. Szerencsére úgy tűnt, hogy Sakál mit sem sejt erről.

Levegőnek néztem, a tekintetemet előrszegeztem, mert nem igazán volt hangulatom veszekedni, vagy hallgatni a csípős, utálatos megjegyzéseit. Ez természetesen sose jelentett akadályt a vértestvéremnek.

– Szóval, hugi – folytatta Sakál –, gondolkodtam. Amikor végül utolérjük Sarrent, szerinted hogyan végezzünk a vén szarházzal? Én arra gondoltam, hogy addig csonkíthatnánk és kínozhatnánk, amíg

bírjuk. – Csettintett. – Sőt, mi lenne, ha úgy kötöznénk ki, hogy az egyik fele kilóg a napra? Az mindig érdekes. Jó pár évvel ezelőtt ilyet tettem egy élőhalott rohadékkal, aki felhúzott. A fény a talpánál kezdte, és lassan kúszott az arca irányába. Nagyon hosszú időbe telt, mire beadta a kulcsot. A végén már azt sikoltozta, hogy vágjam le a fejét. – Vihogott. – Szívesen végignézném, ahogy Sarren így hal meg. Már ha ez nem sérti a te kifinomult érzékenységedet.

Önelégülten elmosolyodott, arany szemének tekintete perzselte a halántékomat.

– Csak szerettelek volna tájékoztatni erről, hugi, ha esetleg kedved támad segíteni nekem. Természetesen ha van javaslatod arra, hogy hogyan végezzünk a vén pszichopatával, csupa fül vagyok.

– Nem érdekel – feleltem közömbösen. – Tégy, amit akarsz! Amíg én mérhetem rá a végső csapást, fukarcnyit sem érdekel a többi.

Sakál felfortyant.

– Hát, ez így nem túl szórakoztató.

Nem válaszoltam, hanem meggyorsítottam a lépteimet, hogy távolabb kerüljek tőle, de ő is gyorsított, hogy lépést tartson velem.

– Ugyan már, hugi, mi lett azzal a gusztustalan erkölcsösséggel, amit két másodpercenként az arcomba vágta? Nagyon megnehezítetted a dolgomat, mert már nem tudok folyton ezen élcelődni.

– Miért beszélsz hozzám? – kérdeztem, továbbra is levegőnek nézve őt.

Sakál bosszúsán felsóhajtott.

– Mert unatkozom. És mert a vénember nem hajlandó beszélgetni velem. – Fejével Kanin felé biccentett, aki jóval előttünk járt.

Gyanítottam, hogy hall minket, de nem fordult hátra, és nem is adta jelét, hogy hallgatózna. És valószínűleg Sakált az sem érdekelte, ha mégis.

– És mert kíváncsi vagyok a véleményedre a ragyogó és zavart elméjű sorozatgyilkosunkról. – Sakál türelmetlenül a minket körülvevő síkság felé intett. – Még hosszú út áll előttünk Édenig, és van egy olyan érzésem, hogy egyetlen vérzsákot sem fogunk találni, legalábbis őket, innentől a Húsosfazék-szigetig. Nem kifejezetten tetszik a gondolat, hogy úgy kell szembenéznünk azzal a buggyanttal, hogy egy hajszál választ el minket attól, hogy elveszítsük a józan eszünket.

Rásandítottam, és összevontam a szemöldököm.

– És mi a helyzet veled?

– Ó, miattam ne aggódj, hugi! – Sakál elvigyorodott. – Én mindig győztesként kerülök ki minden helyzetből. Csak szeretném hangsúlyozni, hogy ez az idegesítő „felperzselt föld” taktika, amit Sarren elkezdett alkalmazni, nagyon megnehezíti majd a dolgodat. Még néhány ilyen nap, és amint meglátunk egy embert, darabokra fogod tépni.

Vállat vontam. Sakál kijelentése nem lepett meg, és rájöttem, hogy nem is igazán érdekel. Akárhová is ment Sarren, bármilyen elfeledett részébe menekült is az országnak, a sarkában leszek. Bármit is tett, bármilyen messzire vagy gyorsan is menekül, utolérem majd, és akkor megfizet mindazért, amit tett.

– És aztán? – vettem oda, tekintetemet ismét az útra szegezve. – Vámpír vagyok. Ugyan mit számít?

– Jaj, kérlek! – A hangjából szájalmat és undort hallottam ki. – Elég ebből a „többé már nem érdekel” baromságból! Te is tudod, hogy egyszer szembe kell majd nézned ezzel.

Jeges ujjak szorították össze a belsőmet. Sakál nem a vérszívásról beszélt, és ezt mindketten tudtuk. Megrohantak az emlékek – *vele* kapcsolatban –, de aztán felülkerekedett a szörnyeteg, és elnyelte az emlékeket, mielőtt bármit érezhettem volna.

– Már szembenéztem vele – jelentettem ki higgadtan.

– Nem, még nem – közölte a fivérem szigorú hangon. – Csak eltemtetted. És ha nem nézel vele szembe hamarosan, akkor a lehető legrosszabbkor fog előtörni. Valószínűleg akkor, amikor épp farkasszemet nézünk Sarrennel. Mert így jár annak a pszichopátának az agya, pontosan tudja, mit mondjon, és mikor, hogy elbizonytalanítson minket, ő pedig előnyhöz jusson. És aztán vagy megöl téged, amíg a padlón vagy, engem pedig felidegesít, vagy nekem magamnak kell végeznem vele.

– Vigyázz, Sakál! – figyelmeztettem rideg és kifejezéstelen hangon, mert továbbra sem éreztem semmit. – Már-már úgy beszélsz, mint ha törődnél velem.

– Ne is álmodozz erről, hugi! – Sakál gúnyosan elvigyorodott, és arébb ment. – Akkor inkább befogom a szám. De ha megtaláljuk Sarrent, és valami olyasmit mond, amitől darabokra hullasz, ne számíts arra, hogy segíték összeszedni magad.

Emiatt ne fájjon a fejed, gondoltam, ahogy Sakál a fejét ingatva távozott. Egy homályos és távoli emlék próbált életre kelni, de a belső démonom elnyomta. *Nem maradt bennem semmi, ami összetörhetne. Bármit is mond Sarren, az nem lesz rám hatással.*

Addig gyalogoltunk tovább a hó- és jégréteg alatt megfagyott, üres síkságokon, amíg a csillagok halványulni nem kezdtek, és a keleti égbolton rózsaszín derengés tűnt fel. Már épp kezdtem kellemetlenül érezni magam, amikor Kanin fogta magát, letért az útról, és megindult egy gazonos mező végében álló szürke, omladozó pajta felé, ami mellett egy rozsdásodó siló magasodott. A régi épület belseje dohos szagot árasztott, tele volt törött gerendákkal és penészes szalmakazlakkal. Viszont sötét és elzárt volt, és nem volt sok lyuk a tetőn, ahol a nap bekúszhatott volna. Elengedtem a fülem mellett Sakál

panaszkodását arról, hogy egy mocskos, patkányokkal teli pajtában kell aludnia, és inkább kinyitottam egy korhadó jószágállás ajtaját, kerestem egy sötét sarkot egy halom avas széna mögött, és lecsúsztam a fal mellett, hogy aludjak.

Egy pillanatra ismét előbukkantak az emlékek a sötétből, mintha valaki más életének a töredékei lennének. Eszembe jutott egy másik ehhez hasonló pajta – az meleg és dohos volt, az állatok halk neszei és a körülöttem lévő emberek mormogása töltötte meg. Széna, lámpások és elégedettség. Egy pöttyös kiskecske az ölemben ült, két oldalról két embergyerek bújt hozzám szorosan, és figyelték, ahogy etetem.

Életre kelt a szörnyeteg. Akkor is éhes voltam, és figyeltem, ahogy a két gyerek álomba szenderül, szabadon hagyva kis nyakukat a vámpírnak, akihez a tudtukon kívül odabújtak. Eszembe jutott, hogy az ölemben lévő gyerek nyaka felé hajoltam, a szemfogaim megnyúltak, és kicsúsztak az ínyemből... mielőtt elborzadva összeszedtem magam. Kirohantam a pajtából, mielőtt elvesztettem volna az önuralmam és lemészároltam volna két ártatlan gyermeket álmutban.

A szörnyeteg vicsgott az emlék hatására. Úgy tűnt, jó sok idővel ezelőtt történt mindez. Egy étellel ezelőtt. Most azonban az éhség a bensőmet mardosta, minden gondolatomba beférkőzött, és vágyakozva gondoltam az alvó emberekre, akik annyira védtelenek voltak mellettem, és elképzelttem, ahogy lehajolok, és befejezem, amit elkezdtem.

A KÖVETKEZŐ ÉJSZAKA IS NAGYJÁBÓL ÍGY TELT. Még több üres síkság és vadon. Még több szűz hó, ami ropogott a bakancsunk alatt, és végtelenbe nyúló út, ami északkelet felé kigyózott. Az éhség egyre erősebben mardosott, amitől ingerlékeny és vad lettem. Arra koncentráltam, hogy egyik lábamat a másik elé tegyem, igyekeztem figyelmen

kívül hagyni a szünni nem akaró sajjást. Éreztem, hogy a szörnyeteg veszélyesen közel került a felszínhez – hideg és sötét valami, ami nyugtalanul, kutakodva morgott és mocorgott. Apró lábak neszezését hallotta a sötétben – mosómedvék vagy oposszumok, vagy más éjszakai állatok surrantak a csalitosban. Érzékelte a fejünk felett elhúzó denevéreket, és érezte az aljnövényzetben összebújó szarvasok lassú, mély lélegzeteit. Támadni akart, rávetni magát valamilyen élőlényre, és felhasítani, hogy a forró vér kiömölgjön a hóra és végigcsorogjon a torkunkon. De hozzám hasonlóan tudta, hogy az állatok lemészárolása haszontalan energiapazarlás. Nem elégíti ki az éhséget. Csakis egyetlen típusú préda enyhíti a mardosó ürességet, és abból a prédából közel s távol nem akadt egy sem.

Ezért mentünk tovább – Kanin elöl, Sakál és én pedig mögötte. Három vámpír – akiknek nem volt szükségük pihenésre, akik sosem fáztak, fáradtak el vagy merültek ki – haladt keresztül egy tönkretett világban, ami a legtöbb emberrel végezne. Ami, őszintén szólva, már végzett velük.

És Sarren jó úton haladt afelé, hogy befejezze a munkát.

Kanin hirtelen megfordult az út közepén, és éber tekintettel visszaneézett ránk. Én is megtorpantam, meglepődtem és kicsit aggódtam is. Nem sokat beszélünk azóta, hogy elhagytuk Új-Covingtont. A vámpírúr kitartóan, némán és ridegen menetelt előre, egy pillantásra sem méltatva a két ivadékát. Nekem megfelelt így. Nekem sem volt sok mondanivalóm a számára. Fal emelkedett közénk. Éreztem a csalódottságát, láttam a tekintetét, amikor Sakál valami bántó, gonosz megjegyzést tett az emberekre és a vérzsákokra... én pedig hallgattam. Kanin néma helytelenítése sem változtatott azon a tényen, hogy szörnyeteg vagyok.

– Valaki jön – mondta, a mögöttünk lévő utat kémelve.

Én is megfordultam, élesítve az érzékeimet, de feleslegesen. A sötétségben egyre erősödő motorbögés hallatszott.

Az éhség életre kelt, és a szörnyeteg lelkesen mocorgott a felszín közelében. A jármű embereket jelent, az emberek pedig vért. Elképzeltem, ahogy belemélyesztem a fogam a nyakukba, ahogy a forró vér elárasztja a számat, és éreztem, ahogy a szemfogaim megnyúlnak. Mohó morgás tört fel a torkomból.

– Hátrébb! – mondta Kanin elhaladva mellettem. Dacosan rávicsorogtam, de mivel már csak a hátát láttam, ezért nem vette észre. – Le az útról, mindketten! – tette hozzá, ahogy a motorzaj egyre erősödött, a fényszórók pedig felvillantak a fák között. – Sokan nem vállalják a kockázatot, hogy megálljanak három személy érdekében egy elhagyatott úton éjszaka. Jobb, ha egy csoport helyett egy magányos, fegyvertelen utazót látnak. Menj le az útról, Allison! – közölte szigorúan.

Sakál már tette a dolgát, lassan beleolvadt a sötétségbe. Kanin nem engem nézett, hanem a közeledő fényszórókat figyelte. Morogva leléptem az útról, és egy hatalmas, megcsavarodott fa mögé bújtam, ami az út mellett állt. Miközben vártam, az éhség belülről mardosott, a démon pedig figyelt, de alig bírta kordában tartani az erőszakosságát.

A fények egyre élesebbek lettek, és a kanyarból egy egykor fehér furgon tűnt elő, amit mostanra szinte teljesen megevett a rozsda. Kanin előrelépett, felemelte a kezét, és integetett, mire a jármű felgyorsult, amitől teljesen rávetült a fényszórók fénye.

Az autó nem lassított. Egyenesen Kanin felé száguldott, és egy viharvert ember dugta ki a fejét az anyósülés felőli oldalán. Elvigyrodott, felemelt egy koromfekete pisztolyt, és az úton álló idegenre szegezte.

Kanin hátraugrott, ahogy eldőrdültek a sötétben fehéren felvillanó lövések. A furgon csikorgó kerekekkel elhúzott mellettünk, huhogás és durva nevetés hallatszott belőle, a szörnyeteg pedig egy mordulással életre kelt.

Ahogy a furgon felém száguldott, előugrottam a rejtekhelyemről, és előrántottam a katanámat. Amikor a kocsi elhúzott mellettem, vicsorogva előrevettem magam, és az első kereket céloztam meg: átvágtam a gumit és a fémet, amit csikorgás és szikrázás kísért. A furgon durván megingott, csikorgó kerekekkel végigszáguldott az úton, és egyenesen egy fának csapódott.

Odaugrottam, a mardosó éhség az ereimben száguldott, a szörnyeteg dühödten üvöltözött a fejemben. A sofőr és az utasa az összetört szélvédőnek borulva feküdt, véresen és mozdulatlanul, de az oldalsó ajtó nyikorogva kinyílt, és két, hatalmas fegyvereket szorongató férfi szállt ki. Az első részegen felemelte a fegyverét, én pedig gyorsítottam. A kardom lecsapott, a férfi pedig felüvöltött, amikor a fegyvere mindkét karjával együtt az útra esett. A második rémülten káromkodott és megpróbált elfutni. A fák széléig jutott, mielőtt rávettem magam hátulról, és a nyakába mélyesztettem a szemfogaimat.

Meleg és függőséget okozó vér töltötte meg a számat. Felmordultam az élvezettől, átadtam magam az érzésnek, miközben az ember elernyed a szorításomban. Mégis miért ágáltam annyira ez ellen? Már nem emlékeztem.

– Hát, ez igazán csodálatos. Pedig tudtunk volna mit kezdeni négy emberrel. Közülük kettő halott, a harmadikból pedig úgy ömlik a vér, mint egy elszakadt csőből az üzemanyag.

A rideg, bosszús hang magamhoz térített az eksztázisból. Felemeltem a fejem, a meleg vér lecsurgott az államon. Láttam, hogy Kanin és Sakál a furgon roncsánál állnak. Kanin a kar nélküli, szinte önkívületi

állapotban a földön rángatózó, nyögő és síró férfit figyelte, de Sakál engem bámult, félig szórakozott, félig undorodó arc kifejezéssel.

– Ó, ne aggódj miattam! – jegyezte meg. – Te csak élvezd ki a vérszakot! Amúgy sem vagyok annyira éhes.

Nyeltem egyet, visszahúztam a szemfogaimat, és kissé előntött a büntudat. Kanin és Sakál is éhesek voltak, én pedig megtartottam magamnak az egyetlen egészséges élelemforrást. A vámpírok nem táplálkoznak a halottakból, még a friss halottakból sem. A hullákból való táplálkozás éppannyit ért, mint az állatokból történő: semmivel sem csillapította az éhséget. Arról nem is beszélve, hogy ezt sok vámpír visszataszítónak találta. A préda legyen ember, még hozzá élő. Ez volt az egyik ősi, rejtélyes szabály, ami alapján éltünk. Az egyik szabály, amit senki nem kérdőjelezett meg.

Megfordultam, és a prédámat néhány lépéssel az útra vonszoltam, oda, ahol Sakál szórakozottan és bosszúsan figyelt.

– Tessék! – mondtam, és ledobtam elé az embert, aki az útra rogyott. – Ez még többnyire lélegzik. Én már végeztem vele.

Sakál szája sarka felfelé kunkorodott.

– Nem kell a maradékod, hugi – közölte megvetően.

Visszamosolyogtam.

– Oké. Akkor befejezhetem én?

Gyilkos pillantást vetett rám, átsuhant az úton, és felemelte az embert. A férfi feje ernyedten hátrabicsaklott, a nyaka csupa vér volt, Sakál pedig belemártotta a fogát a férfi torkának a másik oldalába.

A furgon felé pillantottam, és láttam, hogy Kanin gyengéden leteszi a kar nélküli, élettelen embert az útra. A felkarja csonkjai már nem szívárogtak, a bőre pedig fehér volt. Eltöprengtem, vajon mennyi vért tudott Kanin kiszívni belőle, mielőtt meghalt. Feltételeztem, hogy nem sokat, de még egy kicsi is több a semminél. Csak az egyik

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

karját kellett volna levágnom. Vagy az egyik lábfejét. Akkor nem tudott volna elfutni.

Egy részemet valahol mélyen elborzasztották az aktuális gondolataim. Elszörnyedtem magamon. A régi énem, az az Allison, akiben maradt még egy kis emberség, azt üvöltötte, hogy ez helytelen volt, hogy nem kellene így viselkednem. De a hangja halknak és távolinak tűnt. Megborzongtam, a szörnyeteg pedig a rideg közöny alá temette ezt a hangot. *Túl késő*, gondoltam, és áldásnak vettem, hogy az érzéketlenség ismét végigterjedt a testemben. Tudtam, mi vagyok. Együttérzés, könyörület, megbánás – ezeknek nincs helyük egy vámpír életében. A régi Allison makacs volt; eltart majd egy ideig, mire elpusztul, de mostanában egyre ritkábban hallottam a hangját. Előbb-utóbb örökre eltűnik majd.

Amint megszilárdítottam a vámpírközönyt, az átváltoztatómra néztem. Kanin ellépett a halott embertől, és a furgon sötét belsejébe meredt. Fájdalom suhant át az arcán, amely újra kisimult. Kíváncsian odamentem mellé, és benéztem a járműbe.

Még egy test hevert a furgonban. Egy fiatal nő, alig egy-két évvel idősebb nálam, mocskos, fehér ruhában. A kezét összekötözték a teste előtt, a furgon falánál feküdt, a nyaka természetellenes szögben állt. Göndör, sárga haj hullott az arcára, üveges kék szeme a semmibe meredt a nyitott ajtón keresztül.

Jaj, ne! Fogoly volt, egy ártatlan. Én okoztam ezt. Egy pillanatra elfogott a rosszullet. Úgy tűnt, hogy a halott lány tekintete vádlón mered rám. Én öltem meg. Nem téptem ki a torkát és nem téptem le a fejét, de akkor is halott volt, méghozzá miattam.

Éreztem Kanin sötét tekintetét a hátamon, és hallottam Sakál ropogós lépteit a vékony hórétegen a hátunk mögött. Odajött, és bekukucskált a vállam felett.